за розкішним притоном брудної як світ арагви
тінь стола одинока чи попіл загублених магів
жовте право на вітер де бритва на спомин ягве
утікає із лаку як з ножен в яких комахи

відкладаючи яйця прилипли жінки і пальці
розімкнути вечерю а далі не шкло не шкалка
деревій і вода пережовані як скитальці
і душа помаранчі губата і мокра калька

утікати з ідеї як шанці біжать з полону
перестрибують риб що безрідні і чорнобриві
і дорогу на схід перед себе немов ікону
учорашні дощі розгортають на теплій глині

а де глибше безсмертя як попіл струмує з пальця
кундалін крематорій четверта коронка в зубі
розпадається час від надії що час розпався
осипається злива немов алича на зрубі

і немає меж нас ані присмаку ні причини
жовте небо проходить крізь линву немов крізь мене
я шукав самоту розрізаючи цю мачину
а знайшов лише сонце як пляма нудне й зелене